

La carta amagada

Els demòcrates trien els seus candidats

Malgrat que Walter Mondale, l'ex-vice-president de l'era Carter, ha aconseguit ja els 1.967 delegats que necessita per tal d'obtenir el nomenament en la primera votació, els seus dos rivals a la convenció, el senador per Colorado Gary Hart i el reverend de raça negra Jesse Jackson, encara no s'han considerat vençuts. Hart ha aconseguit un vot popular molt semblant al de Mondale, i, inclús, ha guanyat més *caucus* que aquell. Però el catorze per cent dels delegats en la convenció són membres designats a dit per l'aparell del partit i, tal com s'esperava, han donat el suport majoritari a Mondale, el candidat «oficial». Hart i Jackson volen ara que desapareguen aquests delegats no elegits, és a dir que canvien les regles, i amb efecte retroactiu. Extrem bastant improbable ja que Mondale —i és la seua opinió la que ha de prevaler— afirma que el reglament no canviarà fins el 1988.

En una espectacular decisió d'última hora, Mondale trià el passat dijous la fiscal i membre de la Cambra del Representants Geraldine Ferraro com a candidata a la vice-presidència, en un gest que —més enllà d'altres consideracions que encara estan per veure— sembla dirigit principalment a presentar-se en la convenció de San Francisco amb tots els caps lligats i com a líder indiscutible dels demòcrates, la principal aspiració dels

quals és corregir la imatge de desunió que han oferit durant les primàries. Un dirigent del partit deia significativament aquests dies que: «en anteriors eleccions, a aquestes altures de l'any, cada elector tenia triat ja qui era el seu "dolent", si el republicà o el demòcrata. Enguany el "dolent" és Hart o Mondale; en qualsevol cas, un dels nostres.» Mondale no és un polític amb carisma, però compta amb el suport de l'aparell del partit i de bona part dels sindicats. Gary Hart, en canvi, té al darrere una sòlida experiència legislativa, i està considerat com un home capaç d'afrontar responsabilitats de govern. Als inicis de la campanya semblà que podria alçar-se amb el nomenament i que, inclús, podria esdevenir un fenomen popular, a l'estil Kennedy. Res d'això no ha succeït, però Hart comença a preparar-se per a les eleccions de 1988, on possiblement tindrà més oportunitats.

Jesse Jackson, per la seua banda, no compta amb possibilitats de ser nomenat. En canvi, la seua força a San Francisco serà important. Ha aconseguit un enorme ascendent entre la minoria negra, i el seu ajut serà indispensable per als demòcrates si volen aspirar efectivament a la presidència dels Estats Units. Jackson instà la setmana passada els electors negres a Kansas City perquè esperassen el seu senyal abans de decidir el vot: «us diran que, si no voteu, Reagan

Mondale es considera candidat nomenat a la presidència

guanyarà. Però no voteu pressionats, espereu el meu senyal...» En aquestes condicions, ningú no s'atrevirà a bandejar-lo excessivament, i Jackson intentarà modificar en els aspectes que puga la plataforma electoral demòcrata.

El problema, de tota manera, rau en si els demòcrates podran reagrupar el bloc del seu electorat històric: classe obrera, urbana, negres i jueus, immigrants, etcètera, actualment molt disgregat. I, en qualsevol cas, ho tenen difícil per a desbancar Reagan. L'actual president, sense baralles internes al seu partit, amb una ben planificada campanya propagandística, aprofitant-se

dels avantatges de ser alhora cap d'estat i candidat, i amb el crèdit d'una innegable (per bé que costosíssima i potser provisional) recuperació econòmica, no tindrà cap problema en la convenció republicana del proper agost a Dallas. La gent vota «amb la mà a la cartera» i l'*Old Great Party* republicà se sent segur de la victòria a les presidencials de novembre.

L'elecció d'una dona, blanca, filla d'italians, i triada per Mondale, acusat abans per tothom de no saber prendre decisions, significa posar sobre la taula una carta amagada. Als demòcrates, els caldrà tota la baralla si volen desbancar Reagan el proper novembre.